

Karl May:

Zaklad v Srebrnem jezeru.

(Dalje.)

»Ne vem. Morebiti zlato iskat ali srebro. In inženjer bi najbrž najpreiskal najdišče.«

»Menda ne —. Old Firehand se razume na take reči bolje ko vsak inženjer,« je dejal cornel. Ni opazil, da se je izdal in da dobro pozna Old Firehanda.

»Najprvo mislita obiskati Buttlerjevega brata.«

»Kaj pa je njegov brat?«

»Velikansko farmo — veleposestvo — ima v državi Kansas.«

Tisti inženjerjev brat je menda silno bogat človek, se zdi. Živino in žito je prodal v New Orleans in brat inženjer je šel po denar.«

»In sedaj se vrača iz New Orleansa?«

»Da.«

Cornelu so se zableščale oči, pa brž jih je povedil in ne on ne kateri njegovih tovarišev se ni izdal, kako važna je za nje novica o denarju. Malomarno je pravil:

»Da, v Kansasu so farmerji silno bogati —. In tisti inženjer je prejel gotovo veliko vsoto.«

»Ima denar pri sebi?«

»Da.«

»Nepreviden človek —!« je hlinil cornel. »Koliko pa je?«

»Šepetal je o devet tisoč dolarjih v bankovcih.«

»Saj pravim, neprevidnež —! Takih vsot vendar nihče ne nosi po zapadu —! Čemu pa so banke —! Če ga dobijo v pest trampi, je vendar izgubljen!«

»Ne! Ne našli bi ga!«

»O, trampi so prekanjeni ljudje!«

»Ampak tam, kjer ga ima skritega, ga gotovo ne bodo iskali!«

»Ste čuli, kam ga je shranil?«

»Da. Skrival je, šepetaje je govoril, pa sem le za vse zvedel. Hrbet sem jim obračal, niso pa pomislili, da stojim pred ogledalom in da vse vidim.«

»Hm —! Ogledalo je varljiva reč —! Tisto, kar je pred ogledalom na desni, je v ogledalu na levi in narobe!«

»Teža nisem opazil in takih reči tudi ne razumem, pa kar sem videl, sem videl!«

»No, kam pa je skrival denar?«

»Kazal je star bowieknife — zakriviljen lovski nož — z votlim ročajem. V njem ima denar.«

»Tako —?« je dejal cornel malomarno. »No, take reči nas seveda ne zanimajo. Nismo trampi, ampak pošteni ljudje.«

Le žal, da sem se zmotil v orjaku. Pa podoben je farmerju, ki mislimo pri njem stopiti v službo, in tudi ime mu je kakor farmerju.«

»Njegov brat je morebiti.«

Sicer pa nima samo inženjer denarja pri sebi, tudi črnobradati je govoril o veliki vsoti. Prejel je denar za les in ga bo razdelil med tovariše, ki so rafterji.«

»Tako —?« je zategnil cornel in skrival svoje veselje za dolgočasnim obrazom. »No ja, tudi drvarji zaslužijo —.«

Kje pa delajo pravzaprav tisti ljudje? Bi človek še pri njih poskusil in poprašal za delom —.«

»Ob Black bear riverju — Reka črnega medveda —. Ne vem, kje bi bila tista reka —.«

»Pa jaz vem. Blizu Toulouija se izliva v Arkansas.«

»Ali je Tomova družba številna?«

»Krog dvajset ljudi šteje, sami izbrani ljudje so, je pravil.«

In tudi tisti zabavni človek v usnjati suknji ima denar, cel kup nuggetov.«

»Kam pa tisti potuje?«

»Tudi na zapad. Bi le rad vedel, čemu vlačijo toliko zlata s seboj na zapad —! V divjini vendar ne potrebuje zlata!«

»Zakaj pa ne? Tudi na zapadu ima človek svoje potrebe in si tudi lahko marsikaj kupi. Na primer v

fortih — trdnjavah —, v skladiščih, od pedlarjev — krošnjarjev — in drugod.«

Pa tisti ljudje me, kakor rečeno, nič ne zanimajo. Le tega ne razumem, po kaj potuje tisti inženjer v gore —. In še celò hčerko je vzel s seboj —. Kaj bo z njo v gorah in divjini?«

»Njegova edinica je. Zelo ljubi očeta, noče se ločiti od njega. In ker namerava oče izostati za dolgo dobo, — celò kočice si mislijo postaviti v gorah — se je končno odločil in vzel tudi njo s seboj.«

»Koče —? Takó je dejal?«

»Da.«

»Več koč?«

»Da.«

»Za njega in za hčerko bi zadostovala ena sama kočica —. Najbrž ne bodo sami —.«

In zamišljen je pridjal, bolj za sebe ko za črnca:

»Bi le rad vedel, kaj nameravajo v gorah —.«

Tudi črnobradati je poizvedoval, pa Old Firehand mu je rekel, da bo že še zvedel.«

»Skrivajo —! Najbrž so našli bonanzo — zlato najdišče — skrivaj jo bodo preiskali in rudo kopali, če se bo izplačalo —.«

Res nisi zvedel, kam so namenjeni?«

O tem žal niso govorili. Zdi se pa, da pojmeta z Old Firehandom tudi Droll in črnobradati. Spoznali so se šele danes, na krovu našega parnika, mislim, in se takó dobro razumejo, da so si celò kabine izbrali drugo poleg druge. Na številki ena stanuje inženjer, na številki dve Old Firehand, tretjo kabino ima Črni Tom, četrto Droll, peto pa mali Fred.«

»Fred —? Kdo je Fred?«

»Tisti fant, ki je prišel s teto Droll.«

»Je njegov sin?«

»Mislim, da ne.«

»Nisi slišal njegovega rodbinskega imena?«

»Ne.«

»Čemu pa potuje z Drollom?«

»Tudi ne vem.«

»Kje so kabine?«

»Na levici.«

»Kje pa spi dekle z materjo?«

»Tisti dve sta nastanjeni v damski kabini.«

»Dobro! Vseeno mi je, kje so kabine, zmotil sem se v tistih ljudeh. Le pomilujem jih! V kabinah je zatohlo, mi na krovu pa uživamo sveži zrak, kolikor ga hočemo. Na krovu naj bi rajši spali!«

Si ne morejo pomagati?« je pridjal sočutno.

O pač. Tudi v njihovih kabinah je zrak kolikor-toliko dober. Sneli so šipe in jih nadomestili z gazovino, — redko tkanino — ki skozi njo prihaja dovolj svežega zraka z reke.«

»Tako —? Z gazovino so nadomestili šipe —? Hm —!«

Pomisljal je pa dejal:

»Gazovina je seveda boljša ko šipa —. Zrak propušča, komarji pa ne morejo skozi.«

»Za nas,« je godrnjal črnc, »seveda ni tako dobro poskrbljeno —!«

»Kje pa spite?«

»Tamle spodaj!« je pokazal na lino, ki je držala v podkrovje. »Le kadar je službujoči častnik izredno dobre volje, nam dovoli, da smemo poleči po krovu. Spodaj v podkrovju pa je smrdljiv zrak, ki bi se v njem človek kar zadušil, posebno ob vročih dnevih, kakor še na primer danes.«

»Hm —! Seveda —!«

In — povejte,« je pridjal kakor mimogredé, »ali se pride iz vaše spalnice v podladje?«

»Da. Po stopnicah.«

»Je lina v podladje zaprta?«

»Ne. Ni treba, da bi bila. Nerodno bi bilo, če bi jo morali na vsaki postaji odpirati in zapirati. V podladju je namreč shranjena prtljaga potnikov.«

»No, — pa vse to me nič ne zanima. Popraševal sem samo takole mimogredé.«

Pijtel Dovolj je še žganjal.«

(Dalje sledi.)

Potegnili ga je.

Mihec: Ugani, Jože, kaj je to! Ima oči pa nič ne vidi, ima ušesa pa nič ne sliši, ima 4 noge pa ne more hoditi, in vendar skoči tako visoko kakor najvišji cerkveni stolp!

Jožek dolgo premišljuje, potem pa reče: Ne vem, kaj bi to bilo. Povej!

Mihec: To je lesen konjiček.

Jože: Ali, saj si rekel, da skače tako visoko, kakor najvišje cerkveni stolp!

Mihec: No, ali si že kdaj videl cerkveni stolp, ki bi bil skakal? — se odreže Mihec.

Dobér nauk.

Oče daje nasvete sinu, ki se pripravlja na poroko: Veš, najbolje je, da se s svojo ženo dogovoríš tako, kakor sem se jaz s tvojo materjo: v vseh majhnih življenjskih zadevah sem prepustil odločitev njej, samo za res pomembne dogodke si sem prihranil zadnjo besedo.

Sin: In tako je šlo dobro?

Oče: Izvrstno! No in če danes pomislim — resno pomembnih dogodkov v najinem zakonu prav za prav ni bilo!

Bodoči svak.

— Povej, Mirko, ali gledaš kedaj skozi ključavnico, ko sem jaz s tvojo sestro v sobi?

— Samo včasih . . . , kadar mama ne gleda.

Težka izbira.

— Možiček, nasvetuj mi, katerega otroka si naj vzamem danes na izprehod, da se bo ujemal z mojim novim kostumom!

V živalskem vrtu.

— To je strašno, možiček! Poglej, te uboge živali so oropane svobode.

— Kaj je na tem tako strašnega? Živali vsaj lahko renče.

Za Veliko noč!

nogavice: otroške od 2,50, moške od 3.— in ženske od 5.— naprej. Otroški čevljički od 23.—, otroški sandalčki od 16.— naprej.

Srajce, samoveznice in vse drugo najcenejše pri eksportni hiši **Luna, Maribor, Aleksandrova 19.** 394